



LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

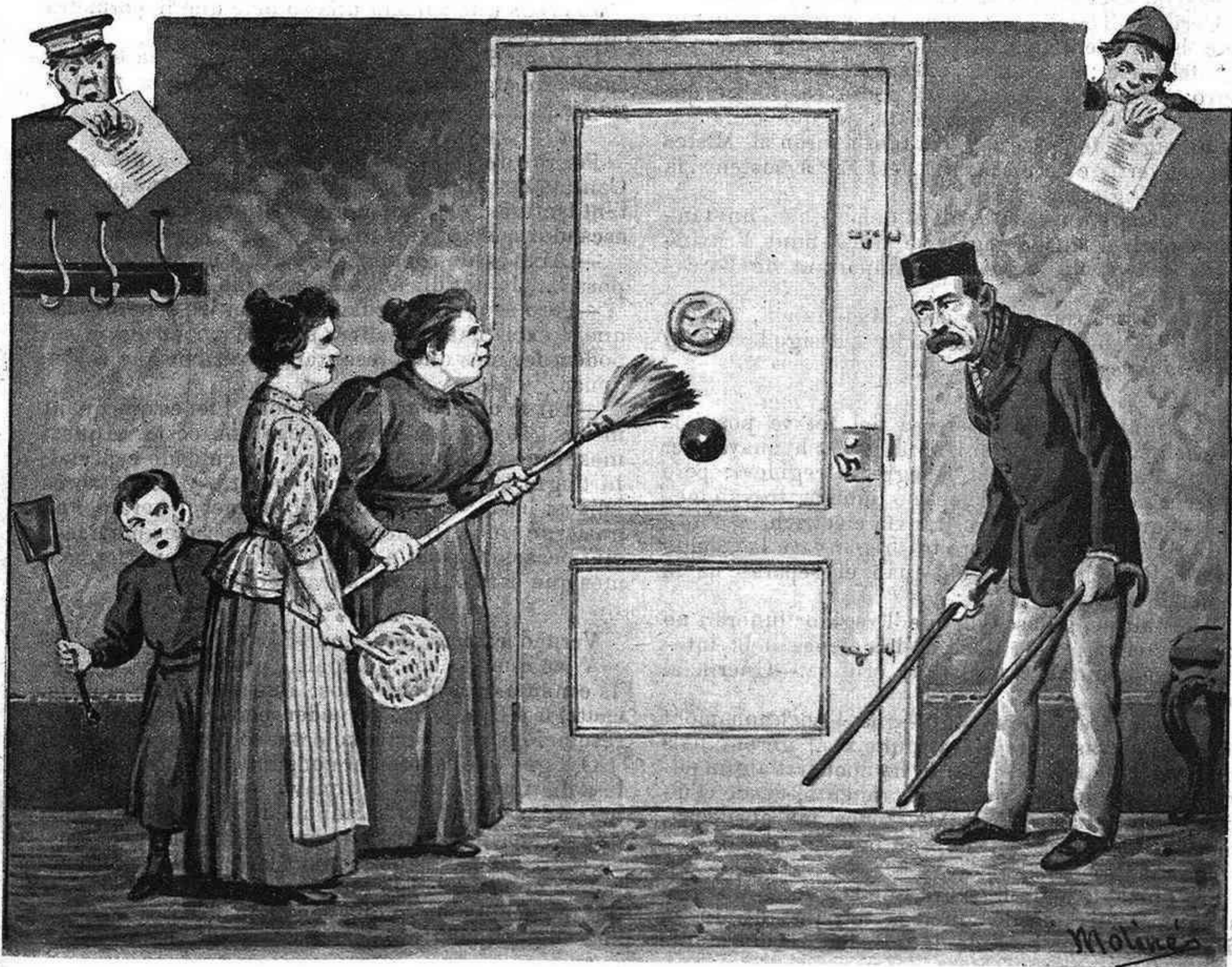
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Extranger, 5

ESPERANT L' ATACH DELS AGUINALDOS



— ¡Que vinguin ara aquests de las *décimas*!

CRÓNICA

Suposo que al fullejar l' últim *Almanach de l' Esquella* s' haurán fixat en los *Apuntes de colonisació* de Apeles Mestres, titulats: COM S' AIXAMPLA UNA FRONTERA; lo que no sé encare ben del cert es si 'ls ha vistos el simpátich Mister Morris, que té el seu Gibraltar á n' el cor de Barcelona, dedicantse sino á aixamplar fronteras á allargar tranvías.

Aixó de pendre's el bras quan sé 'ls dona 'l dit, y tot el cos quan se 'ls dona 'l bras els inglesos deuen tenirho á la massa de las sanchs. El Sr. Griera que segons tinch entés ha sigut durant molts anys conceller de Mister Morris, ja havia de saber lo que 'ns hi anava al permétreli farcir de pals y de fil-feros determinats carrers de la ciutat. Se li consent que 'ls instali per la Rambla y per las Rondas, donchs á l' hora menos pensada apareixerán instalats com per art d' encantament en la Gran-vía.

Sí, senyors: com per art de màgia, en un tancar y obrir d' ulls, de la nit al dematí...

Quan els vehins de la mes hermosa avinguda de la nova Barcelona, s' ficaren al llit, el passeig central estava en tota la seva llargaria completament desembrassat; mes l' endemá, al llevarse, tant bon punt miraren á través dels vidres dels balcons, lo primer que 'ls saltá á la vista sigué aquell llarch viacrucis de pals y travessers.

Mister Morris havia aprofitat la nit.

Fins ara no 's té noticia de que cap sereno ni cap municipal nocturn se prengué la molestia de dirigir-se á la brigada numerosa qu' efectuá 'l miracle, dihent:

—¿Poden ensenyar el permís del Ajuntament?

Cert que 'ls de la vigilancia tal vegada alegrarán que 'ls jornalers de Mister Morris no se 'n enduyan res del carrer; al contrari, encare hi posavan pals de ferro; pero si tal alegan se 'ls podrà respondre qu' están completament equivocats, ja que cada pal es un signe de possessió y si tant apuran al Mister pot convertirse en un mástil destinat á sostenir la bandera inglesa.

De manera que, de la nit al dematí, en un tancar y obrir d' ulls, l' inglés se 'n ha endut l' avinguda central de la vía mes important de Barcelona.

Y ara es capás de dir com Mac-Mahón, llavors que 'n Gambetta li buscava las pessigollas:—*J'y suis, j'y reste.*

L' Ajuntament, al enterarse del fet va posar la cara enfadada. No sé si las riallas els hi anavan per dintre á alguns de nostres egregis regidors; pero aparentment el día de la sessió pública, treyan mes xispas que 'l cable de un tranvía eléctrich.

El Sr. Samaranch sobre tot, reganyava las dents com el Ravachol del Parch quan el separan de la femella.

Y 'ls altres, gelosos de que 'l regidor funerari no conquistés el primer lloch en la defensa dels interesos de la ciutat, van alsar lo crit de:—Guerra al inglés!...

—Ara veurán—deya algú—quant poch fonament té aquella frase que s' atribuheix al gerent dels tranvías y de la qual ja se n' ha apoderat algú periódich: «En la casa del Ayuntamiento, desde el último portero hasta el alcalde, todos me obedecen, todos tienen que servirme, son míos todos.»

Un rave fregit!...

No obstant, jo 'm figurava que la guerra al inglés se faría efectiva desde aquell mateix instant. Jo 'm figurava que una brigada de treballadors del muni-

cipi aniria sense pérdua de moment á destruhir l' obra nocturna de Mister Morris. Contra las extralimitacions, energia; contra 'ls abusos, rapidés en l' acció; contra las inglesadas un bon cop á l' espanyola.

En cambi 'ls regidors, tot fentse els indignats, varen determinar que la comissió de Foment estudiés l' assumpto, y 's va parlar ademés de notificaciones y de plassos de 48 horas... Ultimatus ayguallits, romansos.

La proba es que Mister Morris, al enterarse de l' actitud dels hostes de la Casa Gran, va donar l' ordre de pintar els pals al oli.—Aixís—devia dirse—quan tractin de tirarlos á terra, s' untarán las mans, y ja es sabut qu' en aquella casa la gran qüestió es untar.

Pero una vegada tenia la pintura á punt, jo no sé encare com no se li va ocorre rematar la broma fent colocar al cim de cada creu un retol ab lo mot I.N.R.I.

Confessin que tot lo que passa respecte de aquest assumpto té una gracia extraordinaria.

La té sobre-tot la situació especial del Sr. Griera, assessor del inglés com á advocat, y arcalde de Barcelona com á home públich.

En sa calitat de advocat está en lo deber de aconsellar al seu client que 's mantingui ferm y tiesso com els pals de la Granvía; en sa calitat de arcalde está en l' obligació de complimentar los acorts del Ajuntament y de satisfacer las aspiracions de Barcelona.

Conflicto entre dos deberes.

¿Se decidirá pel poble? ¿Se inclinará á Mister Morris?

Jo crech que trobará una solució que li permetrá conservar la vara sense perdre 'l client.

Una solució com las que troba sempre en tots los cassos de algú compromís. El Sr. Griera farà 'l pagés.

Per res del mon voldria ser cobrador del gas. Cansats de pujar escalas y de trucar portas presentant facturas, els cobradores recullen á cada casa un escándol, per tot saludo.

—¡Aixó es un robo!... ¡Vaya una manera de compositar!... Ja pot dir á l' empresa que...

—Pero senyora (regularment son las senyoras las que s' exclaman) nosaltres som gent manada, y no podém fer mes que presentar els recibos que se 'ns donan.

—Tot lo que vosté vulgui; pero 'l fet es que quant menos gas consumím, mes car ens costa. Aquest mes, precisament, hi he posat un cuidado especial: hi tingut la clau de pas mitj-oberta, y 'ls metxeros baixos: hasta 'ns hem ficat al llit mes d' hora per no gastarne tant... Donchs, veji, aquest mes me'n faig vint pessetas, quan el mes passat no vaig ferme'n mes que dotze. Aixó es inconcebible.

Verdaderament, es inconcebible.

Y las queixas son generals, principalment entre 'ls consumidors dels pisos, que per viure aislats, cada hù á casa séva, no poden pendre determinadas resolucions de carácter colectiu contra las empresas.

O 'l gas que 's dona al consum es de una naturalesa distinta del que 's donava avants, y s' introduheix á las canyerías al impuls de una forsa especial que li imprimeix una empenta mes violent, lo qual se podria veure inspeccionant las fábricas; ó 'ls contadors no senyalan lo que deuen, ó 'ls encarregats de treure nota de lo que senyalan s' equivocan... ó succeheixen las tres cosas á la vegada. El fet es que

aquí hi ha gat amagat, ja que avuy, fins deduhint impostos y recárrechs, el cost mensual del consum de cada casa ha adquirit un augment considerable.

Las empresas, molt tranquilas, van embutxacant-se 'ls quartos dels consumidors, sense fer cas de queixas ni reclamacions.

Ara bé ¿no podria reunir-se entre tots una suma que valgués la pena y oferirla com á premi al que logrés descobrir las causas verdaderas á que obeeix aquest augment, indicant al mateix temps las m.das que s' haurian de pendre per evitar abusos, y castigar.os. si hi hagués lloch á acudir als tribunals de justicia?

Formulo aquesta proposició, perque fins ara resulta completament inútil que cada hù's queixi y espeternegui: las companyias van fent el seu fet, y tot lo demés son trons.

L' Ajuntament hauria de vetllar pels interessos dels seus administrats, en relació ab unas empresas que monopolisan un servey públich y que per lo tant hauria d' estar subjecte á la seva continua inspecció; pero al Ajuntament altra feyna hi ha.

Y además: ¿qué fa l' arcalde? *Fa 'l pagés.*

¿Qué han de fer els empleats? Imitar al arcalde.

Veig en los periódichs de Madrit, que 'l *peptómano* Mr. Poujol que s' havia presentat al *Music-Hall*, fent gala de las facultats extraordinarias de que l' ha dotat la mare naturalesa, s' ha vist interromput en l' exercici del seu art, per ordre gubernativa.

Han trobat qu' era indecent que un home en lloch de cantar ab la boca, cantés ab la part oposada de la persona modulant uns punts d' orga y de flautí, qu' eran una maravella.

No perque aquest art siga *endarrerit* pel siti especial ahont s' elabora, es menos *nou* y menos digne dels temps felissos qu' hem alcançat els espanyols.

Jo crech que á Mr. Poujol se li deu una satisfacció. A la primera vacant que hi haja se l' ha d' elegir diputat á Corts costi lo que costi. Un home dels seus mérits no ha de funcionar en cap *Music-Hall*, ni en cap *Circo* com un titiritero qualsevol. Lo seu teatro es el Congrés. Y la seva missió, discutir mano á mano ab en Sagasta la guerra y la pau y la política fusionista, sempre girat d' esquena á n' ell y ab una gran energia.

A veure si ab unas quantas descargas logra tréurense'l del mitj.

P. DEL O.

A UNA FLORISTA DE LA RAMBLA

SONET FLORIT

¡Cóm no t' haig d' estimar si ets tan pitera y ab ton esguart que mil raigs d' or fulgura dons á las flors la vida y galanura com si fos ell lo sol de primavera!...

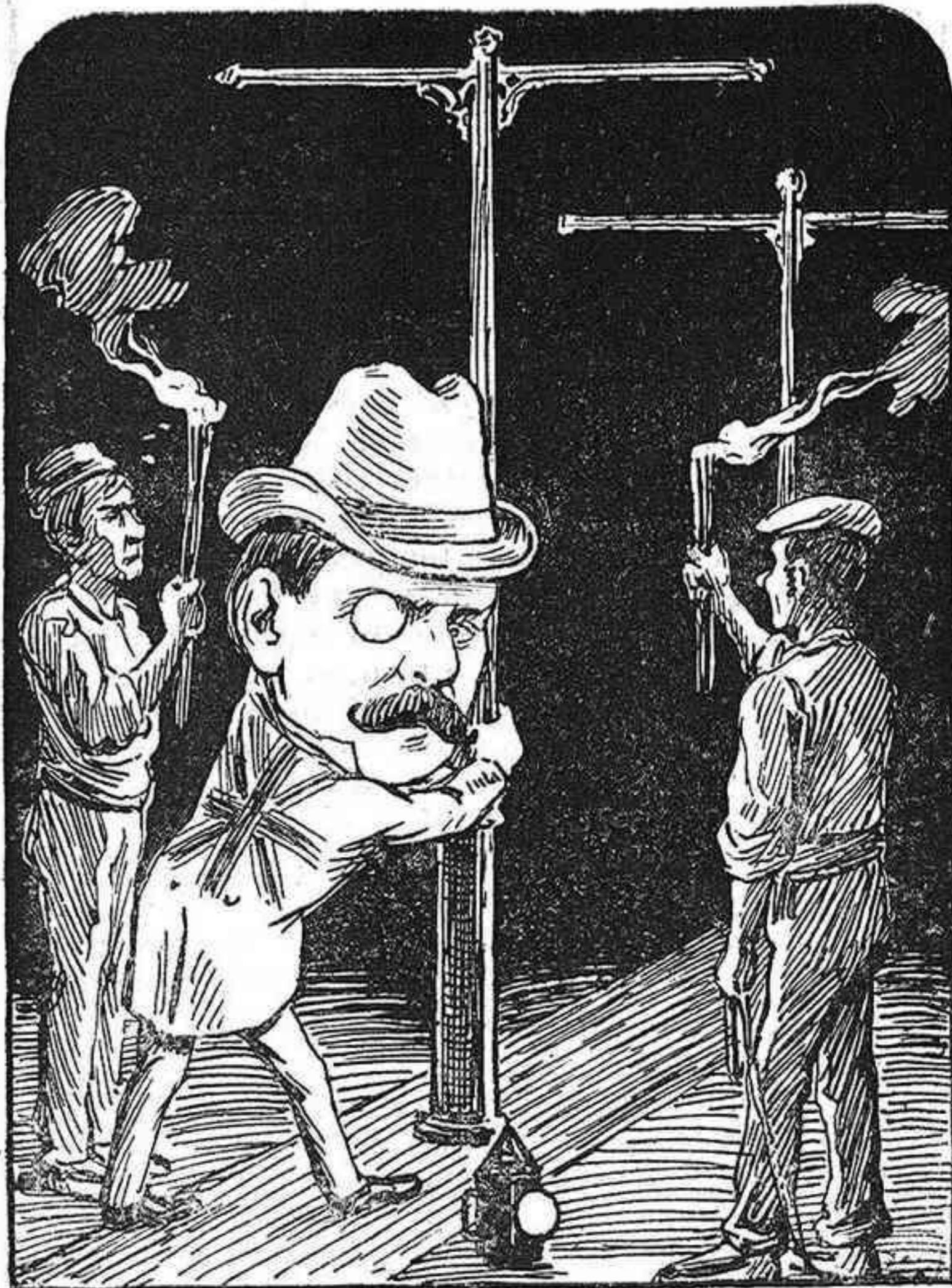
Hi ha en tos voltants flayró tan encisera que com abellas lo jovent s' hi atura; y aixó que 'l mon no sé per qué murmura que se 't marceix l' industria en la panera.

¡Quí sab si al demaná una clavellina dónas al punt ta boca vermelloso y en lloch d' un lliri ta galteta fina!...

¿Quí no coneix ta màgia portentosa?... ¡Ay!... Tot pot ser ¡Deu meu! Ets tan divina qu' ara 'm pensava qu' eras una rosa.

ANGEL RIUS VIDAL.

LO QUE S' HA DE FER



Quan un inglés te la barra de burlarse d' un país,



no li queda al municipi més remey que ferho aixís.

UNA IDEA QUE VAL DINERS

(DISCURS *ni entero ni pronunciado*, PERO DE GRAN ACTUALITAT)

Senyors: Si 's dignan escoltarme ab atenció y empaparse de lo que vaig á dirlos, á mes de donarme una proba d' afecte á la qual no deixaré de quedarlos altament reconegut, farán un bon negoci, no en sentit figurat ó d' ordre moral, sino un negoci tangible, palpable, material, un negoci que evidentment val quartos.

(*Moviment de curiositat entre 'ls lectors. Algun d' ells me mira pensant que me 'n burlo.*)

Sí, senyors: la cosa es seria, positiva y además honrada, circumstancia aquesta última molt digna de tenirse en compte en uns temps en que, per causas que seria llarch determinar, raro es el negoci lucratiu que no amaga en el fondo algun sediment d' irregularitat, mistificació ó tarugo.

En la operació que vaig á tenir l' honor de proposarlos no hi ha perdus possibles ni perill de cap classe: sigui 'l que sigui 'l resultat que dongui, els beneficis son segurs.

Anticipantme á las sevas objeccions, ja sé lo que van á dirme. Que tots los que ofereixen negocis al públich diuen lo mateix; que no n' hi ha cap que no prometi l' *oro y 'l moro* y que després la realitat dista molt de confirmar las esperansas en un principi concebudas.

Aixó, en general, es veritat. El pescador adorna l' am ab l' esqué, no en obsequi als peixos, sino en perjudici d' ells. Pera atréuressels, es necessari enganyarlos, enllepolirlos ab l' ilusió del ápat. Després, estirada á la canya, el peix al sarró y qui gema ja ha rebut.

Jo, encare que aixó fassi riure y sembli inverossímil, no tracto de pescar á ningú. Els proposo un negoci sense l' estímul de la propia ganancia, per pur altruisme, pel gust de servirlos y ferlos un favor....

(*Varis lectors balancejan el cap en senyal de dupte.*)

Tal com sona; per ferlos un favor. Y lo que mes proba el meu desinterés, es que l' idea que vaig á oferirlos, puch desenvoluparla sol, sense 'l concurs de ningú, com també cada un de vostés pot posarla en práctica prescindint de tota ajuda agena.

¿Per qué, donchs, preguntarán segurament, ens crida á tots á interessarnos en el negoci?... ¡Per qué! Preguntin á la planta perquè fa flors, al aucell perquè canta, á la brisa perquè murmura....

(*Dugas ó tres veus:—¡Al gra, al gra!*)

Tenen rahó: deixém la retórica buyda als polítichs que tractan de regenerar á Espanya per medi de declaracions tan ricas de paraulas com pobras d' ideas, y aném al gra, es á dir al assumpto.

Pera participar de las seguras ganancias que 'l meu pensament ha de proporcionarlos, no hi ha necessitat de que fassin vostés cap desembols ni arriquin un céntim. En la meva gran associació no s' exigeixen dividendos passius, ni 's demana 'l menor anticipo per administració, propaganda, gerencia ó imprevistos. Gerents, tots; administradors, tots: ningú á las perdus, que no poden existir; tots als beneficis, segurs é infalibles.

(*Los lectors comensan á animarse. Algun, que fins ara reya, 's posa completament serio.*)

Senyors, allá va la meva idea. Nadal s' acosta. En aquesta época, y per una costum abusiva y vituperable qual origen «se pert en la nit dels temps,» cau sobre la nostra butxaca un núvol de pidolayres que, sense dret ni causa justificada, ens presentan

PRELIMINARS



—Veyám, en aquestas firas, si podrém colcarte.

un document nomenat *décima* ó *felicitación*, ab el criminal propòsit de fernes afluixar una pesseta ó dugas ó un duro, segons el bon cor, els possibles ó la tontería de cada hù.

(*Mostras d' assentiment.—Espectació.*)

La enumeració d' aquests parássits seria interminable. Serenos, vigilants, porters, mossos de café, repartidors del diari, cobradors del gas, escombriayres, carboners, llimpia-botas... tots los que durant l' any ens han atormentat, explotat, mortificat, mal-servit, burlat de nosaltres, venen á demanarnos l' aguineldo, sense tenir en compte que á molts d' ells, si 'l códic no 'ns ho impedís, lo que de mes bona gana 'ls donariam seria quatre tiros.

(*Aplausos.*)

Els altres anys, si bé rabiant interiorment, un se deixava tallar de la capa, y donava la pesseta ó lo que fos, pensant que aixó no mes es un cop en dotze mesos y que no 's pot matar tot lo qu' es gras, encare que 'l gras sigui un sereno dels que sempre dormen, ó un mosso de café dels que tot s' ho descuydan. ¡Per una pesseta!—deyam.

Pero aquest any, senyors, las circumstancias han variat. Expulsats de Cuba pels americans, despossehits de las Filipinas pels diplomátichs, esquilms pel govern, expremuts pels ajuntaments, cuberts de sellos, baldats á pagos, sense seguretat en l' avuy, sense esperansa en el demá, rodejats de perills en el exterior, amenassats de gresca en l' interior ¿hem de permetre que per fi de festa vingui la tribu indígena dels *aguinaldos*—mes temibles en aquest sentit que 'l de Manila—á saquejar la nostra ja prou anémica bossa? ¿Ho hem de permetre, senyors?

(Crits: ¡No! ¡No!... ¡Guerra als aguinaldos!)

La meva idea es aquesta. Que tots, tots en absolut ens comprometém á suprimir la iníqua propina de Nadal. No s' admeten décimas, no s' admeten felicitacions, no s' admeten *sablassos* mes ó menos descarats y devegadas fins sanguinaris.

El temps no está per regalos ni per sacudidas de butxaca. Quan la patria plora, quan las contribucions pujan y 'ls queviures no baixan y tot amenaça anarsen al botavant, no es lícit ni prudent admetre felicitacions falsas en la forma, la majoría mal fetas y totas sense excepció entregadas ab premeditació y alevosía.

(Aplausos estrepitosos.)

¿Están vostés convensuts de la bondat de la meva idea?

—(¡Sí, sí!...—Crits frenétichs.)

¿Ens comprometém tots á no donar *aguinaldo* á ningú?

—(¡Sí, sí!... ¡A ningú, á ningú!)

Donchs si ho fem aixís y 'ls altres anys solíam donar deu ó vint pessetas, aquest ens trobarém deu ó vint pessetas de mes á la butxaca; ganancia positiva, segura, infalible, que de volguerho nosaltres, ningú pot venir á arrebatarnos.

He dit.

(Tots los lectors felicitan al orador y declaran estar conformes ab ell. Ara lo que convé es que dimecres se 'n recordin.)

A. MARCH.

QUESTIO DE PAPERS

Ab Norts, ab Fransas, ab Cubas,
ab tot he perdut diners:
volent fer una jugada

me costa dos mil drets.

Del disgust malalt vaig caure y ab la mort casi á las dents; mes al veurem las orelas vareig fer un jurament, que jamay á casa méva hi entrarian més papers, prohibint fins á la dona que ningú li emboliqués ni 'ls sigrons que compra á plassa ni l' arrós del adroguer.

Aixó sí, fent un *distingo* —á mi m' agrada dí 'l qu' es— entre tots un vaig excloure'n per ser l' únich que hi tinch fé.

No hi ha por de *puja* y *baixa* ni *empenyos* ni *descuberts*, tant es qu' en Sagasta plori com que se 'n rigui en Moret.

Vostés voldrán sabé 'l títol, bé massa que 'ls hi conech, els ho diré ab confiança, pera govern de vostés:

Es... L' ALMANACH DE LA ESQUELLA qu' ab sos dibuixos y text, s' hi passen horas felissas cada volta que 's llegeix.

En el *Bolsin* de ca'n López se *cotisa* á molt bon preu y encar qu' un nen dongui ordres ab serietat se 'l serveix, l' operació se liquida pagant sols *iquatre ralets*!!

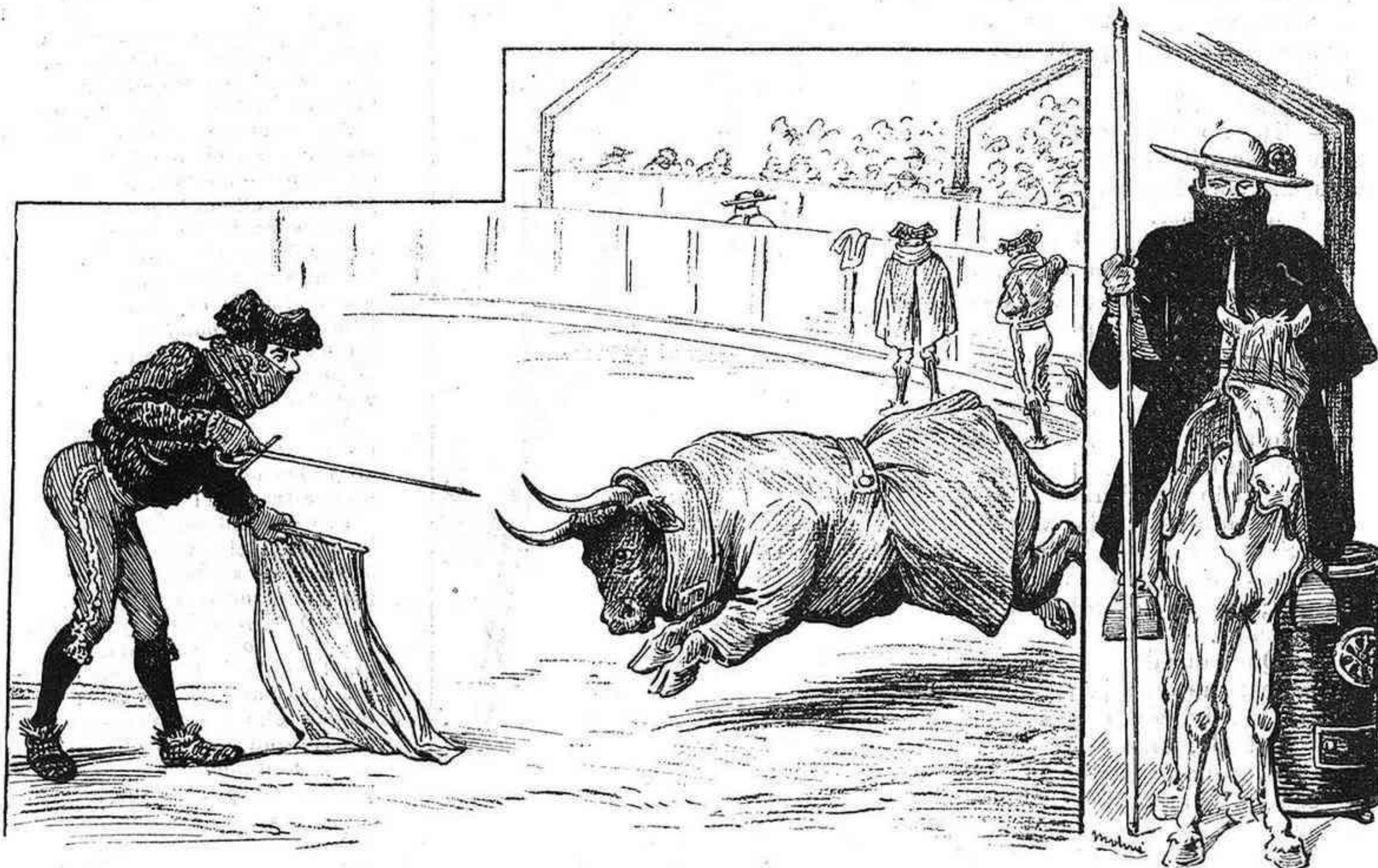
P. A. MORENO.

DIÁLECH INSTRUCTIU

ENTRE UN CONTADOR DE GAS Y UNA BALANSA DE CARBONER

—Noy, Contador, si haguessis sentit lo que deyan de tú avuy á la botiga de casa!

TOROS D' HIVERN



Abrigant *diestros* y bestias y arreglant la plassa ab art,

¿volen dir que las corridas no podrían continuar?

—No seria pas tan grave com lo que á la casa ahont jo estich deyan de tú.

—¿De mí? ¿Qué deyan?

—Un grapat d' atrocitats. Qu' estás desafinada, que has escursat els pesos y que las arrobas d'avuy semblan molt més petites que las d'avants.

—Ja es coincidencia! Casi bé lo mateix deyan de tú á casa meva. Qu' estás desnivel·lat, que has cambiat las midas y que 'ls metros cúbichs d' ara semblan molt més curts que 'ls d' altre temps.

—Suposo que tú no 'm farás l' ofensa de creuren una paraula de tot aixó.

—¡Naturalment! Com tú no deus creure res de lo que diuhen de mí.

—Oh! Jo 't diré... Es que realment el carbó dura molt poch avuy. A casa 'n fan dur una arroba cada vegada, y si avants ne tenían per sis días, ara apenas ne tenen per tres. No es que jo dupti... ¡a poch á poch!... ni posi la teva moralitat en tela de judici, pero ¿sabs?... devegadas....

—¿Devegadas qué?...

—Un pes equivocat, un plat més gruixut que l' altre, un copet donat ab suficient sale·ro.... ¡Poden succehir tantas cosas!....

—¡Y tal! Hasta pot succehir que una familia que avants gastava trenta metros de gas al mes, avuy, cremant las mateixas horas ne gasti cinquanta.

—¿Ja tiran?

—Ey, no vasis á figurarte que desconfío de tú.... ¡aixó may!... pero la gent s' imagina tantas cosas....

—¿Qué es lo que s' imagina?

—¡Qué sé jo!... Que 'ls molinets del contador poden estar massa untats; que l' aygua pot passar de la línea; que á las canyerías pot, introduhirs'hi una forta corrent d' ayre que aceleri 'l moviment de las minuterías.... ¡vésho á averiguar lo que diuhen!...

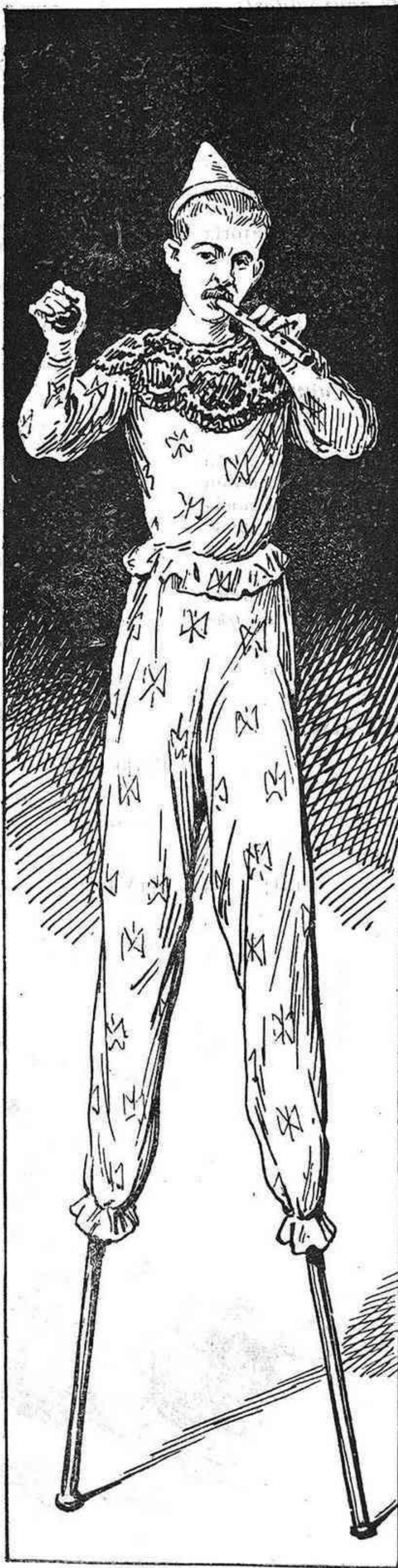
—Calumnias, malas volensas! Sort que tú y jo 'ns coneixém anys há, y sabém que...

—Si; que si m' embrutas t' enmascaro.

—¿Qué vols dir?

—Res: que avuy ja tant embruta 'l carbó com el gas.

—Ah! Bé, aixó son detalls de fabricació, interioritats de la casa... Y ara que parlo de interioritats. Aquest día vaig llegir que tú y 'ls pesos heu d' anar á cal contrast á afinarvos.



—En mitj de tanta crísis económica y de tant embolich, lo meu es casi bé l' únich ofici qu' encare dona un xich.

—Calla, home, prou enfadat que n' está l' amo.

—¿Enfadat? ¿Per qué?

—¡Vés, tú dirás!...

—No sé quín inconvenient podéu trobarhi. Si tú tens els plats, els brassos y 'ls tirants com mana la lley de Deu; si tots els pesos pesan lo que 'ls correspon ¿per qué us ha d' amohinar aquesta comprobació que l' autoritat us imposa? ¿No ho fa aixís mateix ab els adroguers, y ab els carnicers y ab els taberners y ab tots els que venen á pes ó á mesura?

—Y ab vosaltres contadors ¿també ho fá?

—No! Estaríam frescos que l' autoritat se fiqués en aquestas cosas!

—Ay ay! ¿No ets una mesura com qualsevol altra? ¿Per qué no t' han de comprobar y marcar com fan ab els litros y 'ls kilos?

El Contador se posa á riure y acaba 'l diálech dihent á la Balansa:

—Procura ser una empresa poderosa, tingas bons empenyos... y ho sabrás per qué.

MATIAS BONAFE.

o:

LO MATRIMONI Y LA ARITMÉTICA

Segons cálculs que no 's basan mes que en comparansas promptes uns noys que aprenen de comptes m' han semblat sempre als que 's

[casan:

Perque al casarse s' uneixen saltant l' ordre 's *multiplícan*, si no 's *restan* s' embolican fins que 'ls dos se *divideixen*.

Ab tants *quebrats* la paciència acaban y 's troben pels; ell ens diu qu' ella té *arrels*; y ella qu' ell no té *potencia*.

Allavors si l' *interés* vens del marit los *seguros*, tapan las *taras* ab duros fent una *regla de tres*.

Ella si té *companyia* pinta al marit la *cigonya* ab *perduas* (de vergonya) y ab *des-qüentos* cada dia.

Y aixís fingint ignorancias per estalviarse *rahons*, ell fa las *obligacions* y un altre obté las *ganancias*.

Pro si no admet la *conjunta* lo cambi d' ella veyent; ni vol *lligá* ab cap parent perque sas *accions* barrunta.

Pren un *giro* extrany la cosa, y tals *proporcions* agafa, que l' un de l' altre s' embafa y l' un al altre 's fan nosa: fins qu' ell agafa un *transport* per *liquidá* 'ls seus objectes, si ella fent *públichs efectes* pretén carregarli 'l mort.

Y seguint aquesta ruta per no admetre *imposicions*, ella ha de fe una *permuta* y á ell li tocan *reduccions*.

PEP LLAUNÉ.

¡CÓM ESTÁ LA PROPIETAT!



—¡Casas, casas á trenta céntims!

LLIBRES

LA VIDA EN BARCELONA. —*La alimentación* por RAFAEL CHICHÓN. —L' autor de aquest llibre curiós fa sols alguns mesos que 's troba á Barcelona, ahont exerceix el periodisme. Es andalús, y andalús exhuberant, com ho revela 'l seu estil literari sumament frondós. Barcelona no ha pogut menos de cridarli l' atenció, com la crida á tot foraster que la visita, acudintseli tot seguit l' idea de descriure la vida barcelonesa.

Tal vegada per ferho de una manera conciensuda li falta encare connaturalisarse mes íntimament ab la nostra manera de ser, cosa que no 's logra sino á forsa de temps y de cultivar relacions, dada la complexitat que reuneixen els elements vitals de tota gran ciutat. Pero, en aquest cas, al identificarse ab las cosas de Barcelona sería un barceloní mes y sas observacions notindrían el valor y la frescura de la primera impresió de un foraster. Podrían ser aquelles mes exactas y detalladas; pero perdrien gran part del atractiu del interés.

Partint de la base: «Digueme lo que menja un poble y 'us diré lo que pensa» l' autor de *La vida en Barcelona*, ha comensat per ficar cullerada en l' alimentació dels barceloníns.

Troba en resúm que las classes de posició elevada no co-neixen els refinaments de la taula, com las sévas congéneres de altras ciutats; encomia la sobrietat de las classes

mitjas y pobras, comprenent entre aquestas á las treballadoras, que fan miracles de previsió y economía, sense entregarse may á la disbauixa en punt á menjar y beure. Fa notar la facilitat que tenen de provehirse en las tendas ahont poden comprarse fins 10 céntims de perail; la moderació en los preus que regeixen en las casas de menjar tant de la ciutat com dels aforas; la limpieza y 'l bon gust de las taulas de refresch y de begudas y altres pormenors verdaderament típics de nostra ciutat laboriosa y económica.

Ab datos presos de la recaudació de consums, consigna 'l predomini de l' alimentació vegetal sobre l' animal entre las classes populars de Barcelona. Poca carn se consum, en comparació ab el pa, 'l vi, las llegums y las verduras.

Lo nou escorxadador li mereix judicis molt favorables: no aixis els mercats, bruts generalment, y á pesar de las prescripcions dels reglaments, entregats á una especie de anarquia, en virtut de la qual cada venedor fa lo que li dona la gana, en punt á preus, modals y calitat dels aliments. Els mercats de Barcelona son dels mes cars que 's coneixen.

Tocant á plats especials de la cuyna regional, crech que segueix massa servilment las indicacions de *La cuynera catalana*, llibre d' escassa autoritat en las nostras cuynas. Millor li hauria sigut consultar, en lloch de llibres, cuyners y cuyneras: aixis hauria trobat la verdadera recepta de l' escudella catalana y alguns plats típics, com las favas ofegadas, las monjetas ab llomillo, las perdius ab cols, els peus de porch ab naps, y altres que constituheixen verdaderas notas caracteristicas de la cuyna de Catalunya.

De totas maneras l' obra del Sr. Chichón se llegeix ab gust, revela carinyo per la nostra terra, es filla de un bon desitj, y despullada de redundancias de llenguatge sería encare mes agradable, com tot plat en que la salsa no cubreix al tall.

RATA SABIA.



PRINCIPAL

Desde mitjans de la senmana passada, corre la empresa de aquest teatro á càrrech exclusiu dels artistes de la companyia, lo qual val tant com dir que s' ha organitzat en República.

S. M. D. Albert de Sicilia I, una vegada agotat el repertori de las sevas obras s' ha retirat á la vida privada.

He sentit dir que 'ls que fins ara havían vingut sent els seus súbdits, á final de temporada si 'l negoci 'ls hi va bé, li regalarán un tinter... porque puga escriure moltes obras, demostrant lo que deya en lo cartell: *Obras son amores*.

LICEO

Tres óperas s' han representat desde la meva última revista. *Norma*, *I Pagliaci* y *Faust*.

En la primera se 'n emportaren la palma las senyoras de Frate y Luczewka (*Norma* y *Adalgisa*). En cambi 'l tenor Castellano—parlant en catalá—se 'n va veure un bull.

Els coros bé; l'orquestra no més que regular.

Ab *I Pagliaci* s' despedí en De Marchi, alcansant una merescuda ovació y aixó que la partitura de Leoncavallo no acaba d' entrar y dupto qu' entri may á n' el gust del públich barceloní. Pero en De Marchi estigué superior en la romansa del final del primer acte, y las facultats del artista s' imposaren á las deficiencias del compositor.

La Sra. Corsi y 'ls Srs. Cioni, Sottolana y Giordano desempeñaren las sevas parts ab molt acert.

L' execució del *Faust* sortí una mica desigual. La senyoreta Italiano es un' artista novella, que no careix de facultats, pero que té que lluytar encare ab certa falta de experiència.

El tenor Bonci va fer primors, especialment en la romansa y en lo duo y per ell sigueren els principals aplausos del públich.

La Bellici feu un Sinbel molt mono, més mono que artístich y la Chivers una Marta molt discreta.

Cioni (Valentí) cantá correctament y Scarneo (Mefistófeles) dos quartos de lo mateix.

En conjunt la representació no satisfeu completament al públich. Será tal vegada degut á que la partitura de Gounod s' ha sentit tant y tan ben cantada á Barcelona, que 'l reproduhirla exigeix per part de tots els artistes condicions especialíssimas per no desmereixer, gracias á las comparacions que naturalment s' imposan.

NOVEDATS

El maestro de armas es un melodrama que no tanca un gran interés, ni desperta tampoch fortas emocions. Lo assumpto dona lloch á algunas situacions dramáticas y no pochs incidents entretinguts; pero careix de la trovalla qu' en *Los dos pilletes* son els dos moys víctimas de la desgracia y en el *Registro de la policia*, las dos germanas entregadas á l' explotació de una cáfila de malvats.

L' acció s' desrolla ab certa lentitut y arriba al final sense adquirir un gran relleu, presentant al pas alguns quadros d' efecte més ó menos rebuscat, pero d' efecte teatral y de caràcter plástich principalment.

Y en aixó radica la forsa del melodrama, que ha sigut presentat á tot gasto, ab hermosas decoracions dels senyors Moragas y Alarma y ab un atrés escullidíssim.

Sobresurten els quadros de la benedicció de la llansa de salvament; el de la sala d' armas, esplendidament il·luminada ab artístichs aparatos de bronze; lo paisatge dels voltants de París, ahont s' efectúa un desafió, y sobre tot l' espatacle de una tempestat marítima que llansa sas escumejants onadas contra un faro. Aquest sol quadro, quan no 'ls exercicis d' esgrima confiats á destres tiradors de floret, farà que tot Barcelana vaji á Novedats á veure *El maestro de armas*.

Deventse la traducció de l' obra al Sr. Ensenyat es inútil dir qu' está feta ab gran correcció y á conciencia; aixís com consignant que l' ha posada en escena l' inteligent actor Sr. Cepillo, 'l qual s' ha reservat 'l paper de protagonista que li escau molt bé, no cal dir tampoch que la interpretació demostra un detingut estudi de la producció y s' manté dintre de la tónica melodramática, per més que alguns actors exageran una mica tal vegada 'l tó declamatori-sentimental en sos respectius papers.

De totas maneras, el públich sortí molt satisfet del teatro, y traductor, pintors y cómichs sigueren cridats á la escena repetidas vegadas.

CATALUNYA

La chiquita de Nájera es una obra mes de 'n Jackson Veyán autor especial que raras vegadas sab trobar la nota justa de la naturalitat, ni tampoch la de la originalitat.

Explota sempre clixés gastats, y en lo únich que s' distingeix es en la facilitat y 'l desembrás ab que procura amansirlos, buscant las riallas del públich y cuidantse ben poch del judici dels inteligents.

L' obra resulta divertida á estonas y algunas pessas de música, degudas al mestre Valverde fill, l' acompanyan molt bé y li donan cert garbo que li asegura l' éxit.

La Chavala ja es un' altra cosa.

Sense arribar á l' altura de otras produccions de sos autors que son los Srs. López Silva y Fernández Shaw reuneix excelents condicions literarias y teatrals.

Condensació algun tant abocetada de un drama que no té poch de romántich, principalment en la figura de la protagonista, ofereix en los set quadros en que apareix dividida, escenas populars plenas de vida y animació, y un bellu-

gueig de tipos ben observats, que algunas vegadas se caracterisan ab una sola frase impregnada de perfum popular.

Tal volta l' esperit de sacrifici que ressaltava en lo personatge de *La Chavala* no correspon als verdaders sentiments de una gitaneta, enamorada de un home: tal volta també la necessitat d' embutzarse una acció que no té unitat de temps ni de lloch dintre de un sol acte, perjudica l' efecte y l' interés teatral de l' obra; pero contra aquests inconvenients, té *La Chavala* mérits reals y positius que la fan acreedora al aplauso públich, sobre tot, un cop desvanescuda la prevenció que 's notava la nit del estreno.

La música del mestre Chapí que ilustra la producció está escrita ab verdader talent. La romansa de *La Chavala*, el duo primer de Pilar y Andrés; el de Concha y Andrés, rematat ab una sortida cómica de Cascajares, y la descripció matutina colocada entre 'ls quadros sisé y últim son las pessas culminants que no duptém serán tant mes aplaudidas quant mes se sentin.

L' obra ha sigut montada ab esmero, estrenantse algunas bonicas decoracions del Sr. Urgellés, representant barris y paratjes de Madrid. En l' execució sobresortiren las Srtas. Rodríguez y Fernández, la Sra. García y 'ls senyors Fernández, Rodríguez y Leon.

Els autors sigueren cridats á las taulas al final de la representació.

GRAN-VIA

Ab la sarsuela *El Sr. Joaquín* de 'n Julián Romea, música del mestre Caballero, ha trobat l' empresa de aquest teatro un nou éxit, per cert ben merescut.

La producció té un assumpto simpátich, de aquells que s' imposan al auditori per la frescura, la veritat y 'l sentiment de qu' están impregnats: té ademés un argument senzill y ben coordinat: tipos vius y ben presos del natural, y un art de moure 'ls y de posarlos en joch que sols el posseïxen els mestres de l' escena.

Cap obra havíam vist fins ara de 'n Julián Romea que arribés á tal altura.

En especial el tipo del Sr. *Joaquín*, gallego honrat y franch, home de cor y enamorat de la familia, es una verdadera creació, que ha trobat en lo Sr. Ruiz de Arana un intérprete insuperable.

Los números de música del mestre Caballero, son dignes de la séva musa sempre fresca y affluent. El cant gallego final es una melodia preciosa que envolta la producció en un ambient de poesia teadra y sugestiva. La botiga del droguer sembla omplirse d' efuvis emanats de las verdas praderas gallegas.

¡Quina llástima que 'l Sr. Riquelme fassa tant el payaso en una producció que per res necessita de las xavacanas!

Entre 'ls demés intérpretes, se distingeix de una manera notable la Srta. Pastor, encarregada del paper de Trini. En aquesta obra, representa filla del Sr. Ruiz de Arana, y es artísticament considerada, una digna filla del séu pare.

N. N. N.

DE BALCÓ A BALCO

—Ay, vehina!

—¿Qué li passa?

—No ho sé: 'm trobo malaltís desde que viu en eix pis.

—Ay, ay, potsé 'n fa un xich massa.

—No senyora, la vritat, mirant sos ulls perdo 'l tino.

—¿De veras?... Ay, endavino que vosté es...

—Qué só?

—Molt gat.

—Seré gat, si considera que vosté deu ser rateta.

—Y ara m' obra la porteta per ferme entrá á la rateta, ¿no es vritat?

—Que la sab llarga, vosté veu veni 'ls mens fins.

—Pero no 'm ficaré á dins.

—¡Si sabés lo que m' embarga l' amor que guardo á n' el cor!

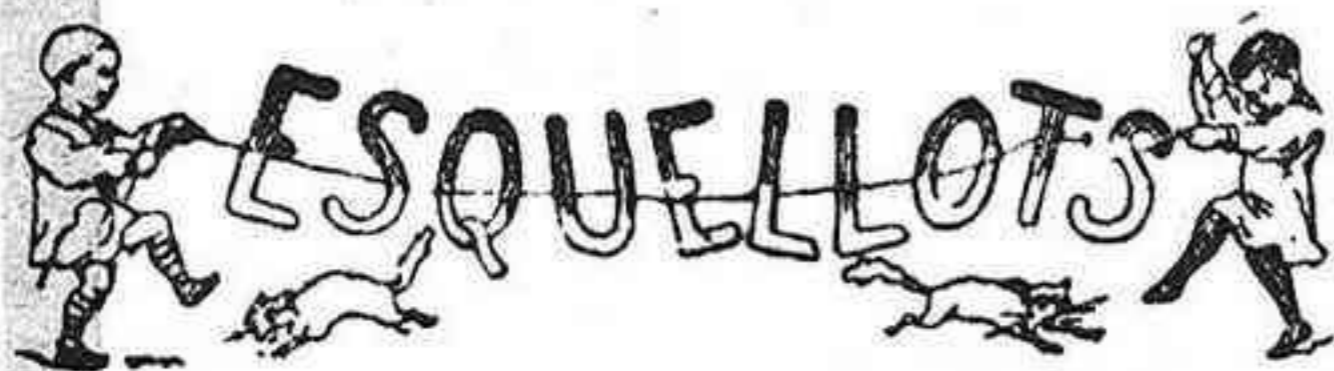
LA PAU (per MARIANO FOIX.)



—Fins que 'ls homes se convencin de que la terra es la mare de tots, no anirém bé.

prou me compadeixeria,
y llavors s'hi ficaria
per correspondre al amor.
—Veig que no li falta lábia.
—Va morir-se fa molts anys.
—¿Y viu sol?
—Ab desenganys.
—Si qu' es tonta —Vosté es sàbia.
.....
Fora rodeos y, avant,
¿voi correspondrem?
—No sé...
ara... de sopte... veuré
mes endavant...
—Endavant.
.....
—(El beneyt, poch s' ha pensat
qu' estich á punt de casarme.)
—(La ximpleta, vol pescarme
y no sab que soch casat.)

SALVADOR BONAVIA.



Supliquém al *Diluvio* que dongui expressions al Sr. Camarasa, *dibujante*. Fa prop de dos senmanas que no 'l sentím piular, sens dupte perque lo que li diguerem en lo número anterior li feu l' efecte de un *tapa-bocas*. En l' estació qu' estém atravessant aquesta prenda ve molt bé, encare que 'l que 's veu obligat á usarla quedi privat soptadament del us de la paraula.

Un *fantoche* menos.

Pero 'l *Diluvio* no s'apura per tan poca cosa. De *fantoche*s ray ne té una capsa plena, y per lo vist s'ha proposat anarlos trayent, ab l' idea de morti-

ficarnos, sense veure que lo únich que consegueix es divertirnos.

L' altre dia tractava de demostrar que una poesia titulada *Pensament* y que figura en la página 186 de nostre *Almanach*, suscrita per *Virgili d' Alacseal* era un arreglo ó plagi de una traducció de *Safo* feta per D. Angel Laso de la Vega y publicada en lo tomo 95 de la *Biblioteca Universal «La musa helénica.»*

L' autor de aquest descobriment se firma *Un que no bada*.

Y resulta ser un *badoch* de primera, per lo que vaig á manifestarlos.

En primer lloch, el Sr. Laso de la Vega no assegura que siguin de *Safo* 'ls versos que traduheix. Diu sols que se li atribueixen. Primera distracció de *Un que no bada*.

Y en segón terme *Victor de Alacseal* no dona com á originals d' ell els citats versos. Ab lo títul genérich de *Flors de la Xina* 'ls publica junt ab altres composicions y á major abundament, á continuació del títul hi afegeix: (*Del LLIBRE DELS VERSOS, ó recopilació del Celest Imperi*), lo qual vol dir que 'ls ha anat á buscar á una Antologia Xina. Aixó ho veurá tothom menos *Un que no bada*. ¡Diguin que si arriba á badar se trenca 'l coll!

De totas maneres vels'hi aquí un altre *fantoche* destrossat.

Anant de major á menor, el *Diluvio* treu de la capsa un tercer *fantoche* á propòsit dels retratos de 'n Rossell que publicarem en lo passat número. Y dihém que va de major á menor, en quant el primer *fantoche* portava un nom propi, encare que de camama y el segón un pseudónim mentres que 'l tercer ja no era mes que una trista inicial: H. (Dígali H.)

El Sr. H pretén que no es de 'n Rossell el retrato de mosquetero que ab trajo d' estora y perruca d' encenalls assistí al ball de la *Paloma*. Contra sem-

«NIHIL NOVUM SUB SOLE»



L' origen dels automòvils.

UNA INUNDACIÓ A DOMICILI



—¡Quín modo de plourel... ¡A casa!



—Que s' escorri, es lo millor.



—Ara, á treballá una estona.



—Una barca, per favor!

blant afirmació tenim nosaltres el testimoni de nostre bon company Manel Moliné, que sigué no sols un dels principals organitzadors del ball de la *Paloma*, sino ademés el totógrafa que retratá á n' en Rossell y á molts dels seus companys de gresca.

De manera qu' entre 'l Sr. Moliné y 'l Sr. H, l' elecció no es duptosa.

**

Y ara, per acabar, una observació al *Diluvi*.

Sempre que vulga ferir á LA ESQUELLA, fásseho directament y á cara descuberta, si es que després del gran *revolcón* de la *Salvadora*, encare li queda algun osset sancer. Deixis de buscar coloboracions vergonyants. Prescindeixi de cartas agenas, qual origen resulta á totes llums sospitós.

Y sobre tot usi armas de combat.

Aixó de tirar estocadas á l' atmósfera ab una agulla de cap no ho fan mes que 'ls *insensats*.

Enrich Granados ha tingut un éxit espléndit en la funció que á benefici séu va donarse en lo teatro ahont li sigué estrenada l' ópera *Marta del Carmen*.

Com á pianista va deixar blaus als morenos.

Y com á compositor... Res: que ara ja diuhen que comensan á entendre totes las bellesas acumuladas en la partitura.

De manera que 'n *Granados*, que 'l día de l' estreno va florir, ha *granat* el día del benefici.

Tanca tot un poema l' epissodi de la monja toledana, que per fugir dels mals tractes que li donavan á n' el convent, va escapar per la finestra, tirantse de un' altura de onze metros.

Un capellá l' excomunicá en l' acte de llansarse al espay, com una colometa ó com un ángel.

Y en lloch de trencarse la nou del coll en aquell arriscat exercici gimnástich y al pes de l' excomunió del capellá, va arribar á terra completament ilesa.

Tals cosas succeheixen, que al últim hauré de confessar que comenso á creure ab els miracles.

Lo Sr. García Faria segueix un plet ab l' Ajuntament, en reclamació de no sé quins honoraris com autor de un projecte de alcantarillat de Barcelona.

Y havent obtingut, segons sembla, sentencia favorable, s' avé á transigir l' assumpto, oferint al Ajuntament una rebaixa de... (aguántinse per no caure) de 187,916 pessetas, si l' Ajuntament efectúa 'l pago de la cantitat que resta á son favor ans de fi d' any.

¡Una rebaixa de 37,585 duros tot de un cop! ¿A quant ascendirá, donchs, la cantitat que reclama per serveys facultatius el Sr. García Faria?

¿Qué va fer el Sr. García Faria? ¿Un projecte d' alcantarillat sobre 'l paper ó una mina d' or en comunicació única ab la taula del séu despaig?

Encare que no entra en las nostras costúms l' ocuparnos d' aquestas materias, ens permetém donar un cop de bombo al licor *Crème Lhétol*, perque s' ho mereix, perque es sá y perque si 'ls lectors el proban no tindrán més remey que dirnos:—Gracias pel consell. ¡Es de primera! Ja poden donar expressions á la *benedictina*.

Y ara perdonin. No hi tornarém més... en tot aquest any.

Relliscadas periodísticas.

Diu 'un periódich gironí:

...«Un individuo, desconocido en ésta, 'se precipitó sobre el maestro] de música, y [le arrojó una

LOS PRIMERS FRETS (Dibuix de PAU ROIG.)



Lo consol de la vellesa
es mirar la joventut.

piedra que le atravesó el ros, y por fortuna le hirió en la cabeza.»

Aquesta ferida afortunada val totes las pessetas.

Y ara te la paraula *El Diluvio*:

«Por el paseo de Colón sembraron anoche á primera hora la alarma dos agentes de policía que iban en persecución de un individuo, tocando el pito como si hubiera llegado el día del Juicio final.»

Jo 'm creya que 'l día del Judici final tocarian las trompetas deis àngels de la resurrecció; pero, per lo vist tocarán els pitos dels agents de policía.

Y 'l violón del *Diluvio*.

Es escandalós lo que passa ab els repatriats que arriban de Ultramar.

Un mosqué de taruguistas s' apodera d' ells, y de medis per escurals'hi las butxacas no 'n vulguin mes.

Els portan á fer compras y els escorxan com conills, en connivencia ab certs venedors sense conciencia; els fan seguir tots els llochs ahont han d' explotarlos, y si per un acás duhen una moneda d' or, els la cambian, estafantlos'hi 'l premi que té 'l metall groch sobre 'ls bitllets de banch.

Sobre 'l particular se 'ns ha contat cassos que indignan. Ni 'ls yankees mes depravats foran capassos de abusar fins á tal punt de la candidés y la bona fé de aquells infelissos, quan tenen la desgracia de caure en mans de indignes explotadors.

El drama d' Echegaray *Silencio de muerte* rebut á Barcelona ab gran fredor durant la temporada del passat istiu, s' ha posat en escena en lo *Teatro español* de Madrid, y ha suferit també un fracás.

Vels'hi aquí una de las pocas vegadas en que en una qüestió teatral Madrid y Barcelona han estat de perfecte acort.

S' ha realisat ab aquest drama lo que 'l seu títul indica: *Silenci de mort*.

Llegeixo:

«En el convento de las Salesas de Sevilla ha profesado la que en el mundo se llamó Carmen la Sota.»

¡A quíns temps hem arribat que hasta las *sotas* se fan monjas!

¿Qué té *La Renaixensa*? ¿Qué li passa?

En son número del 10 del actual manifestava que no li agradan els *pastissos*, y després de una serie de divagacions y de gemechs molt llastimosos, se descantellava contra certas «defeccions realizadas de poch temps ensá per elements integrants de certs grupos polítichs que s' havían mantingut sempre allunyats de tota relació ab los governants de ofici tant com verges de participació en lo festí del pressupost,» y en los quals «no s' hi pot veure ni considerar sino la manifestació mes rancuniosa envers respectables y conseqüentíssimas personalitats.»

¿No 'ls sembla—després de llegir aixó—que á n' el camp catalanista hi há qui bufa?

¿No 'ls sembla, que á conseqüencia de aqueixas bufadas ja 's comensa á moure trángul?

¿No 'ls sembla, que aquest trángul pot convertir-se fácilmente en tempestat desfeta?

¡A veure, á veure si al últim seré L' ESQUELLA DE LA TORRATXA la que haurá de tirar á l' aygua la llanxa de salvament, per anar á recullir als náufrechs de las borrascas catalanistas próximas á desbotar, si hem de creure las indicacions de la columna barométrica, d' acort ab els ulls de poll de las

personalitats *respectables y conseqüentíssimas* de *La Renaixensa*.

Las quals, ab tot y gastar sabatas de simolsa—ja ho están sentint—se queixan en senyal de que 'ls fiblan molt.

Un eco teatral de la *Vila y Cort* sobre la nova ópera *Gonzalo de Córdoba*, del Mestre Serrano:

«Cuando cae el telon—diu un periódich—*Gonzalo* entona una copla de la jota, cuya oportunidad es algo discutible.»

Verdaderament, sent *D. Gonzalo* fill de Córdoba sería mes apropiat qu' en lloch de una jota cantés unas seguidillas.

Unas seguidillas ab lletra de sos famosos comp-tes. Com per exemple:

Solamente por picos
con azadones,
he gastado la suma
de tres millones.
¡Arza pilile!
Y ahora el rey Fernando
que se fastidie!

Rebut pel correu interior:

Sr. Director: Encare que en castellá, 'm sembla que n' surt de l' indole del periódich la publicació de la següent redondilla:

A «EL DILUVIO»

¿Cuál puede ser el color
que al sexo hermoso embellece?
—El que nunca resplandece
en tí, Diluvio impostor.

EL NINUS DE CASA.

Ahir dijous va veure la llum l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PERA 1899. Forma un volum

UN VEHI DE LA GRAN-VÍA



Se 'n va al llit plé de galvana
y ab los pals que li han posat,
de la noche á la mañana
l' home 's troba electricisat.

REGENERACIÓ DE LA TABACALERA

ENDEVINALLAS



Únich remey práctic: tancar als accionistas á pa y aygua, y ala, obligarlos á fumar los cigarros que 'ns venen á nosaltres.

elegant ab cubertas al cromo y atestat de traballs literaris y de dibuixos plens de intenció.

Las principals firmas de nostres escriptors suscriuhen els articles en prosa, y 'ls versos son plens de sal y pebre, ab tot y haver tingut que bregar ab la censura. Los dibuixos son deguts á Moliné, J. Lluís Pellicer, Apeles Mestres, Mariano Foix, R. Miró, J. Pellicer Montseny, J. Blanco Coris, Ll. Labarta, J. Cuchy, F. Gómez Soler, S. Junyent, M. Navarrete, Glandario, Vázquez y altres.

Fultejant l' Almanach de la *Campana* s' hi passa molt bé l' estona. Preu, com de costum: dos ralets y bon profit.

Espigolat en un periódich extranger. L' esposa de un amich meu que per recreo cultivava l' art fotogràfic, ensenya á una visita de la casa 'ls retratos dels seus fills.

—El meu marit els ha fet—diu plena d' orgull.

Y l' amich de la familia li contesta somrient:

—Ho crech molt bé, senyora: ho crech molt bé.

XARADAS

XAFARDERÍAS

—¿Qué diu de bó, donya Pepa?

—Be; ¿y vosté donya Escolásti a?

—Per ara, gracias á Deu, estich alló que 's diu sana.

¿Suposo qu' está al corrent?...

—No senyora, estich á Gracia

—Fugi, dona: jo vull dir, de la *tot* que 'n Palaudarias ha tramat á n' á la *Hu-quinta*

—¡Ah, sí! ¡vaya una desgracia li ha passat, pobra xicota!

—La culpa la te sa mare: ¡vaya un poch coneixement, de deixarla sola á casa ab el seu novio!

—Es *cinch* clar.

—Oh, y de *dos-invers* encare!

—Jo no m' ho pensava qu' ella aixís deixés enganyarse.

Semblava una noya tímida.

—Si, vaya una *tres-cinch* maula!

No *dos-tres* por qu' ab la méva me passi tot aixó; ¡y ara!...

Perque jo, quan ve 'l seu novio, no dormo tan á la palla com molts...

—Bé, no tothom

pot dormir sobre de márfegas.

—No, vull dir, que faig l' ull viu.

—Si, pro un descuyt de vegadas ...

¿Sab que vull dir?

—Calli, dona;

pro no pas si una 's don' ansia,

—Tot lo que vulgui, pro es que ¡corren unas pessas ara!

—Veu, jo quan veig que ma filla s' arrima una mica massa

ab son novio, *tres-quart-quinta*, li vento per descarada.

¡No n' hi deixo passar cap! ja la tinch ben recatada.

—Vosté fa bé, y no s' exposa á derramá un *hu* de llágrimas,

y es clar, dona, es natural;

si hi han mares que... ¡Ay caramba! ¡ara qu' hi penso!... Me 'n vaig.

—¿Qué s' ha purgat?

—No, ni ganas.

Es que he deixat á ma filla...

—¿Ahont? ¿Ahont?

—Sola á casa,

y á aquesta hora hi va 'l seu novio

—Ja eal que corri.

—Si, pro... ara

a que soch aquí, mes val

que m' arribi fins á plassa.

ANTÓN DEL SINGLOT.

GEROGLIFICH

K

I I :

P R

I

D D

:

P R A

NOY PEP.

Antoni López, editor, *Rambla del Mitj*, 20

A. López Robert, impresor, *Aalto*, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

!! Alerta !! ✦ !! Ja ha sortit !! ✦ !! Alerta !!

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera l'any 1899

Un tomo d'unas 200 planas enquadernat y tallat ab guillotina, ab una cuberta en colors alegórica á la trista situació d'Espanya.

Preu: DOS ralets.

L' Almanach de **LA CAMPANA DE GRACIA** constitueix lo resum polítich del any.

Innumerables dibuixos de artistes que saben ahont tenen la ma dreta. Escrit per la flor y nata dels nostres literats.

Se ven per tot arreu á 2 ralets.



NOVEDADES

LA BARRACA por V. Blasco Ibáñez. Un tomo 8.º . . . Ptas. 2

PENSAMIENTOS Y RECUERDOS De OTÓN, príncipe de Bismarck. Tomo 1.º encuadernado. . . Ptas. 750

LA VIDA EN BARCELONA (La alimentación) por RAFAEL CHICHÓN. Un tomo 8.º . . . Ptas. 2

S'agota L' ALMANACH de LA ESQUELLA de la TORRATXA pera 1899
Preu: UNA pesseta.

COLECCIÓN DIAMANTE (EDICIÓN LÓPEZ)
EL TOMO 62 TITULADO

EL BARBERO DE SEVILLA

DE BEAUMARCHAIS

Aparecerá la próxima semana.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

INDUMENTARIA FEMENINA

(Dibuix de R. Miró.)



Quan la dona sab durlo ab bon salero,
dígali barret, dígali sombrero.

¿Ho veuen qué desseguida
una dona está vestida?

Es un ditxo acreditat
en tots los recons del mapa;
es un ditxo acreditat
que la capa tot ho tapa.

Miró